

A Fővárosi Ítéltábla a jogtanácsos által képviselt felperesnek a Hernádi és Kovács Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Hernádi Eleonóra ügyvéd által képviselt Magyar Energia Hivatal (1081 Budapest, II. János Pál pápa tér 7., hivatkozási szám: ...) alperes ellen energiaügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2011. évi szeptember hó 16. napján kelt 3.K.34.957/2010/6. számú ítélete ellen a felperes által 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2012. évi március hó 28. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és az alperes határozatát a határozat II.1.qq., II.1.vv., II.1.ww. és II.1.xx. pontjai tekintetében is hatályon kívül helyezi az alperes új eljárásra kötelezése mellett, míg egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - fizessen meg az államnak 30.000 (azaz harmincezer) forint fellebbezési illetéket, míg a fennmaradó fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes a 2009. július 21. napján kelt ... számú határozatával a földgázellátásról szóló 2008. évi XL. törvény (a továbbiakban: Get.) 127.§-ának c) pontjában foglalt hatáskörében eljárva a határozat II. pontjában foglalt feltételekkel határozatlan időre jóváhagyta a felperes által benyújtott Üzletszabályzatot (a továbbiakban: ÜSZ). A határozat II.1. c) pontja szerint a felperesnek „az elkészült gázszerelést a felhasználó vagy megbízottja köteles földgázelosztóval műszaki-biztonsági szempontból ellenőriztetni” szöveg helyett „az elkészült gázszerelést a földgázelosztó vagy megbízottja az üzembe helyezés előtt köteles - az egyetemes szolgáltatásra jogosult felhasználók esetében díjmentesen - műszaki-biztonsági szempontból ellenőrizni” szöveget kell szerepeltetnie. A II.1. d) pontban „a

sikertelen műszaki-biztonsági ellenőrzés minden alkalommal térítésköteles" szövegrész törlését rendelte el. A II.1. qq) pontban előírta az ÜSZ 57. oldalának második bekezdés 3. és 4. pontjának a törlését, helyettük egyebek mellett arra kötelezte a felperest, hogy „a felhasználó részére biztosítani kell a szakértői vizsgálaton való részvétel lehetőségét; ennek érdekében a vizsgálat időpontjára vonatkozó értesítést legalább 15 nappal a vizsgálatot megelőzően tértivevényes küldeményben kell a felhasználó részére megküldeni”, továbbá „a szakértői véleménynek egyértelműen tartalmaznia kell a szakértő arra vonatkozó véleményét, hogy megvalósult-e valamilyen szerződésszegés, és ha igen, akkor az a jogszabályban, illetve az engedélyes üzletszabályzatában foglaltak közül melyik tényállásnak felel meg” szövegrész beépítésére kötelezte a felperest. A II. 1. vv., ww. és xx. pontokban a fogyasztással élőket terhelő költségekkel kapcsolatos szövegrészek törlését rendelte el. A II.1. fff., jjj. és ooo. pontokban a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű szövegrész helyett a Ptk. 301.§-ának (1) bekezdésében, illetve gazdálkodó szervezet esetén a Ptk. 301/A.§-ának (2) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamat feltüntetését írta elő.

A felperes keresetében elsődlegesen a határozat II. 1. pontjának hatályon kívül helyezését kérte állítva, hogy az alperesnek nem volt hatásköre az itt felsorolt kötelezések előírására. Másodlagosan a II.1. c., II.1. d., II.1. ll., II.1. nn., II.1. qq., II.1. vv., II.1. ww., II.1. xx., II.1. fff., II.1. jjj., II.1. ll., II.1. ooo. pontjaiban foglalt rendelkezések hatályon kívül helyezését kérte arra hivatkozással, hogy az alperes nem megfelelően értelmezte a vonatkozó jogszabályokat és az ÜSZ egyes rendelkezéseit.

Az alperes a határozatban foglaltak fenntartása mellett kérte a kereset elutasítását.

Az elsőfokú bíróság - megismételt eljárásban - ítéletével a felperes keresetét kisebb részben alaposnak találta, ezért a határozat rendelkező részének II.1. ll., II.1. nn. és II.1. ll. pontjait hatályon kívül helyezte és e körben az alperest új eljárásra kötelezte, egyebekben a felperes keresetét elutasította. Indokolásában a Get. 113.§-ának (1), (2) és (3) bekezdései, 127.§-ának c) pontja valamint a földgázellátásról szóló 2008. évi XL. törvény rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló 19/2009. (I.30.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 122.§-a alapján megállapította, hogy különbséget kell tenni a már életbe lépett és a hatóság jóváhagyását még nélkülöző üzletszabályzat között. A jóváhagyás egy olyan előzetes aktust jelent, amely szükséges feltétele az adott jogviszony létrejöttének. A jóváhagyás célja, rendeltetése az, hogy csak olyan üzletszabályzat léphessen életbe, amely maradéktalanul megfelel a vonatkozó jogszabályoknak. A Get. 113.§-ának (3) bekezdése és a Vhr. 122.§-a csak a már jóváhagyott üzletszabályzatokra vonatkozik, az e helyeken megjelölt okból teszi lehetővé a már hatályos üzletszabályzat módosítását. Ennél fogva az alperes a Get. 127.§-ának c) pontjában biztosított hatáskörén belül eljárva hozta meg határozatát. A határozat II.1.c. pontjával kapcsolatban megállapította, hogy az alperes által előírt szövegpontosítás megfelel a Get. 89.§-ának (3) bekezdésében foglaltaknak. Kétségtelen és életszerű,

hogy a felhasználó bejelentése alapján indul meg az ellenőrzés, azonban a felperes által használt szövegezés nem egyértelmű, abból nem derül ki, hogy kinek a kötelezettsége magának az ellenőrzésnek az elvégzése. A felhasználó kötelezettsége csak az elkészült gázszerelés bejelentésére terjed ki, ennek nyomán viszont egyértelműen a felperes kötelezettsége az ellenőrzés tényleges elvégzése. A II.1.d. pontban foglaltakkal kapcsolatban megállapította, hogy a jogszabály minden további feltételtől függetlenül a földgázelosztóra telepítette a műszaki-biztonsági ellenőrzéssel kapcsolatos költségeket. Ha a jogalkotó csak a sikeres ellenőrzést akarta volna díjmentességhez kötni, akkor azt írta volna. Egyébként az ellenőrzés esetleges sikertelensége a földgázelosztó érdekkörében is felmerülhet. A II.1.qq. pont vonatkozásában hangsúlyozta, hogy az alperes által előírt garanciális elemek biztosítják azt, hogy a szerződésszegéssel vagy annak csak gyanújával kapcsolatos eljárás a fogyasztók szempontjából is méltányos legyen, a mindenkit megillető alapvető fogyasztói jogok érvényesüljenek. Ezen kívül szükséges azt is szabályozni, hogy pontosan mire terjed ki a szakértői vélemény tartalma, elérve ezzel azt, hogy a szakértő ne foglalhasson állást olyan jogi kérdésekben, mint pl. a felróhatósági. A II.1.vv., ww. és xx. pontokkal kapcsolatban megállapította, hogy az alperesi előírások csak a fogyasztókos személyek jogairól és esélyegyenlőségük biztosításáról szóló 1998. évi XXVI. törvény (a továbbiakban: Fot.) preambulumban, 2. és 3. §-ában, továbbá a Get-nek és a Vhr. 60.§-ának (4) bekezdésében foglaltaknak való maradéktalan megfelelést szolgálják. A felperes által alkalmazni kívánt feltételek sértik a fogyasztókkal élők érdekeit, hiszen a helyzetükből adódó többletszolgáltatási-igényt a felperes nem róhatja a terhükre, ez rendkívül méltánytalan és az esélyegyenlőség elvét sértő megoldás lenne. A II.1.fff., jjj. és ooo. pontokkal kapcsolatban arra a következtetésre jutott, hogy a késedelmi kamat Ptk. szerinti mértéke kedvezőbb a fogyasztókra nézve. Az alperes jogosult a felek közötti szerződéses jogviszony alakítására, kiemelve azt a polgári jog általános szabályrendszeréből. A bíróság mérséklési lehetőségére való felperesi hivatkozás irreleváns, mert ezzel a felperes méltánytalanul hárítaná a fogyasztókra az esetleges jogvitákból fakadó terheket.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni, a keresetét elutasító része kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatását kérte. Állította, hogy az alperes túllépte a Get. 113.§-ának (3) bekezdésében foglalt hatáskörét azzal, hogy szó szerint meghatározta az egyes üzletszabályzati rendelkezések helyébe lépő rendelkezéseket. Sem a Get., sem a Vhr. nem rendelkezik még jóvá nem hagyott üzletszabályzatról, illetve üzletszabályzat tervezetről, a jogszabályszövegek egységesen üzletszabályzatról rendelkeznek. Az alperes döntése tartalmilag nem minősíthető az üzletszabályzat általuk történt módosításának, amit alátámaszt az is, hogy a módosítások átvezetését követően benyújtott ÜSZ vonatkozásában az alperes nem hozott a módosításokat jóváhagyó külön határozatot. A II.1.c. ponttal kapcsolatban előadta, hogy az üzletszabályzat célja nem a jogszabály szövegének megismétlése, hanem a napi gyakorlatban felmerülő problémákban való eligazodás segítése. A Get. 89.§-ának (3) bekezdéséből és a Vhr. 1.sz. melléklete (a továbbiakban: Gesz.) 17.§-ának (1) és (2) bekezdéseiből nem vezethető le, hogy a bejelentés a felhasználó kötelezettsége lenne, a felhasználó arról köteles

gondoskodni, hogy a műszaki-biztonsági ellenőrzés alkalmával a kivitelező jelen legyen. A vonatkozó jogszabályok sem rögzítik azt, hogy kinek a kötelezettsége a bejelentés, ez az alperes által beilleszteni rendelt szövegrészből sem derül ki. A Gesz. 17.§-ának (2) bekezdéséből következően a bejelentő lehet a felhasználótól különböző személy is, a gyakorlatban ez a felhasználó által megbízott kivitelező. Amennyiben pedig az alperes a díjmentességet hiányolta, akkor ezzel kellett volna kiegészíteni az általuk javasolt mondatot. A II.1.d. ponttal kapcsolatban előadta, hogy a Get. 89.§-ának (3) bekezdése és a Gesz. 17.§-ának (3) bekezdése értelmében csak és kizárólag az üzembe helyezés előtti ellenőrzés díjmentes. A sikertelen ellenőrzés csupán műszaki konzultációnak tekinthető. Értelmszerűen nem kerül sor díj felszámítására, ha a műszaki-biztonsági ellenőrzés valamely, a társaságuk érdekkörében felmerülő okból nem sikeres. A II.1.qq. pont vonatkozásában kifejtette, hogy a felhasználó szabályszerű értesítésének bizonyítása őt terheli, a tértivevényes levélben történő értesítés előírásával azonban nem lenne lehetőség pl. a személyes kézbesítés útján történő értesítésre. A szakértői vélemény tartalmára vonatkozó előírás a Gesz. 47.§-ának (4) bekezdésébe ütközik, mert a szakértő nem foglalhat állást az elosztói engedélyes hatáskörébe tartozó kérdésekben. Az erre vonatkozó ítéleti indokolás ellentmondásos. A II.1.vv., ww. és xx. pontokkal kapcsolatban fenntartotta a keresetében foglaltakat, miszerint a Vhr. 60.§-ának (4) bekezdésében foglaltakat megfelelően értelmezte és nem a kedvezményért, illetve különleges bánásmódért kötött ki ellenértéket. A Get. 88.§-ának (1) bekezdése, valamint a Gesz. 31.§-ának (1) bekezdése és 32.§-a alapján pedig a mérőhely kialakításának kötelezettsége és költsége minden esetben a felhasználót terheli. A II.1.fff., jjj. és ooo. pontokkal kapcsolatban előadta, hogy a nem lakossági fogyasztónak minősülő gazdálkodó szervezet esetében nem eltúlzott a jegybanki alapkamat kétszerese mértékű késedelmi kamat kikötése. Az alperes nem fejtette ki, hogy miért kell eltérni a bevett, korábban általa is jóváhagyott gyakorlattól. Ezen kívül hatósági eszközzel a polgári jogi jogviszonyokba nem is avatkozhat be. Végül eljárási kifogásként előadta, hogy az alperes nem tett eleget indokolási kötelezettségének, álláspontját jogszabályokkal alá nem támasztotta, a fogyasztóvédelmi indokokra csak általánosságban hivatkozott.

A fellebbezéssel szembeni ellenkérelmében az alperes a korábban előadottak fenntartása mellett kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

A felperes fellebbezése részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253.§-ának (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a jogvita eldöntéséhez szükséges tényállást, az abból levont jogi következtetésének túlnyomó része megfelel a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek. Indokolásával a másodfokú bíróság alapvetően egyetért, a

határozat II.1.qq., II.1.vv., ww. és xx. pontjai tekintetében azonban az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérő következtetésre jutott.

A Get. 113.§-ának (1) bekezdése értelmében az engedélyes köteles üzletszabályzatot készíteni és azt az alpereshez jóváhagyásra benyújtani. Ebből következik, hogy az üzletszabályzat alkalmazásának feltétele az alperes általi jóváhagyás, azaz az üzletszabályzat rendelkezéseinek érvényre juttatásához elengedhetetlenül szükséges az alperes engedélye, beleegyezése. Mindaddig tehát, amíg az alperes az üzletszabályzatot nem hagyja jóvá, addig annak jogi hatása nincs, az alapján eljárni nem lehet, a jóvá nem hagyott üzletszabályzatról jogok, kötelezettségek nem keletkezhetnek, nem módosulhatnak és nem szűnhetnek meg. Az alperes által elkészített üzletszabályzat csak akkor lesz joghatás kiváltására alkalmas, ha azt az alperes jóváhagyja. Ezért csak a jóváhagyást követően beszélhetünk ténylegesen üzletszabályzatról, azt megelőzően az üzletszabályzat csupán egy jogi relevanciával nem bíró irat, lényegében egy tervezet. Ez így van még akkor is, ha a vonatkozó jogszabályi rendelkezések egységesen üzletszabályzatról szólnak, hiszen a Get. 113.§-ának (1) bekezdése egyértelműen az üzletszabályzat kötelező jóváhagyásáról rendelkezik.

A Get. 127.§-ának c) pontja többféle döntési lehetőséget biztosít az alperes számára; az engedélyes által kidolgozott üzletszabályzatot vagy jóváhagyja, vagy feltételhez köti a jóváhagyást, vagy pedig megtagadja a jóváhagyást. Az üzletszabályzat feltétel nélküli jóváhagyására akkor kerül sor, ha az üzletszabályzat minden egyes része megfelel a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek, teljesíti az alapvető célokat, ezért az változtatás nélkül alkalmazható. Az üzletszabályzat jóváhagyásának feltételhez kötése azt jelenti, hogy az engedélyes által elkészített üzletszabályzat alapvetően megfelel a követelményeknek, de egyes elemeit korrigálni kell. Az alperes által meghatározott feltételek teljesítésével válik az üzletszabályzat jóváhagyottá, azaz az előírt módosítások, kiegészítések illetve törlések átvezetésével lesz alkalmazható az üzletszabályzat. Ez az idő- és költségkímélő, racionális megoldás teszi lehetővé az üzletszabályzat mielőbbi bevezetését, hiszen az engedélyes jóváhagyott üzletszabályzat nélkül nem működhet. Amennyiben pedig a jóváhagyásra benyújtott üzletszabályzat feltételeken sem hagyható jóvá, azt alapjaiban kell átdolgozni, akkor az alperes a jóváhagyást megtagadja. Ezen esetektől teljesen eltérő a Get. 113.§-ának (3) bekezdésében foglalt módosítás, amely csak egy korábban már jóváhagyott üzletszabályzat vonatkozásában merülhet fel. Fogalmilag kizárt ugyanis az üzletszabályzat jóváhagyás előtti alperes általi módosítása, hiszen akkor az alperesnek a saját maga által módosított üzletszabályzatot kellene jóváhagynia. Amennyiben utóbb derül ki, hogy az üzletszabályzat jóváhagyása jogellenes volt, vagy az üzletszabályzat egy időközben megjelent új jogszabályi rendelkezés folytán vált jogellenessé, akkor az engedélyeseknek nem kell feltétlenül teljesen új üzletszabályzatot készíteniük, a jogellenes állapot megszüntetésére elegendő az üzletszabályzat meghatározott részeinek megváltoztatása. Ha ezt a módosítási kötelezettségét az engedélyes elmulasztja, akkor kerülhet sor hivatalból a Get. 113.§-ának (3) bekezdésében foglaltak alkalmazására.

Az ítéltábla az elsőfokú bírósággal egyezően állapította meg, hogy az alperes - amint azt rögzítette is a határozatában - a felperes által elkészített üzletszabályzatot a II. pontban foglalt feltételekkel hagyta jóvá. Ez azt jelenti, hogy az alperes döntése folytán az üzletszabályzat II. ponttal nem érintett elemei nyomban alkalmazhatók lettek, míg a II. pontban meghatározott részei csak az üzletszabályzat megfelelő korrigálása után. Mivel a felperes a határozat II. pontjában felsorolt feltételeket időközben teljesítette, azaz az alperes által megjelölt elemeket megváltoztatta, kiegészítette, illetve törölte, ezért azt már nem kellett az alperesnek még egyszer külön jóváhagynia, a teljesítéssel a jóváhagyás automatikusan kiterjedt a II. pontban foglaltakra is. Mindezek alapján megállapítható, hogy az alperes nem a Get. 113.§-ának (3) bekezdésében foglaltakat alkalmazta, hanem a Get. 127.§-ának c) pontjában biztosított hatósági jogkörében feltételhez kötötte a felperes által kidolgozott üzletszabályzat jóváhagyását. Ennélfogva a hatáskör túllépéssel kapcsolatos felperesi érvelés nem volt alapos.

A határozat II.1.c., II.1.d., valamint II.1.fff., jjj. és ooo. pontjaival kapcsolatban a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a fellebbezésében lényegében megismételte a kereseti előadását. Az elsőfokú bíróság e körben adott jogi indokolásával az ítéltábla maradéktalanul egyetért, ezért azt nem ismétli meg. A fellebbezésre tekintettel az alábbiakat hangsúlyozza.

A II.1.c. pont vonatkozásában nem a bejelentő személyének, hanem annak van jelentősége, hogy a gázszerelést az üzembe helyezést előtt a felperes köteles ellenőrizni, méghozzá díjmentesen. Ez azonban a felperes által elkészített szövegből nem következik, hiszen abban a saját kötelezettségéről szót sem ejt, a díjmentességet meg sem említi. Mivel az üzembe helyezés előtti ellenőrzés egyéni-, de közérdekből is elengedhetetlenül szükséges, ezért közömbös a bejelentő személye, a vonatkozó jogszabályok ezért is nem rendelkeznek a bejelentő személyéről. Mindezek alapján az alperesi előírás indokolt és jogszerű volt, az összhangban áll a Get. 89.§-ának (3) bekezdésében foglaltakkal. A II.1.d. pontban foglaltakkal kapcsolatban az ítéltábla rámutat arra, hogy a Get. 89.§-ának (3) bekezdése a műszaki-biztonsági ellenőrzési kötelezettséget megkötés nélkül írja elő a földgázelosztó számára, ezért a díjmentességet a felperes sem kötheti az ellenőrzés sikeréhez. Ezen kívül a felperes csak állította, hogy nem számítana fel díjat az ellenőrzés saját érdekkörében felmerülő sikertelensége esetére, ez azonban sem az ÜSZ II.1.d. pontjából, sem az ÜSZ más rendelkezéséből nem következik. Ennek azonban érdemi jelentősége nincs, mert a Get. 89.§-ának (3) bekezdése valamennyi, így a sikertelen műszaki-biztonsági szempontú ellenőrzés díjmentességéről rendelkezik. A II.1.fff., jjj. és ooo. pontokkal kapcsolatban a felperes jogszabálysértésre nem hivatkozott. Önmagában az, hogy a jegybanki alapkamat kétszerese mértékű késedelmi kamat kikötését nem tartja eltúlzottnak, még nem jelenti azt, hogy a Ptk. szerinti kamatmérték előírása ne lenne jogszerű. Rendelkezéseivel az alperes nem gyakorolt bírósági hatáskört, e körben is a Get. 127.§-ának c) pontja szerinti feltételhez kötést alkalmazta. Ezzel szemben a felperes nem tudta megindokolni, hogy az általános polgári jogi szabályokkal

szemben miért kellene a felhasználók számára hátrányosabb kamatkikötést alkalmazni. Ezt a korábbi gyakorlat sem indokolhatja, nincs ugyanis akadálya annak, hogy az alperes éppen fogyasztóvédelmi szempontból változtasson a saját, korábban kialakított álláspontján. Mindezek alapján az ítélőtábla az elsőfokú bírósággal egyezően jutott arra a következtetésre, hogy a fenti pontok vonatkozásában a felperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy az alperes határozata e részekben is jogszabálysértő.

A határozat II.1.qq. pontja vonatkozásában az ítélőtábla alaposnak találta a felperes fellebbezését. Ahhoz, hogy a felhasználó jelen tudjon lenni a szakértői vizsgálaton, valóban nélkülözhetetlen az előzetes értesítése. Az is igaz, hogy az értesítés megtörténtét az engedélyesnek kell bizonyítania. Mindez azonban nem támasztja alá a határozatban foglalt előírást. Az alperes nem indokolta meg, hogy e bizonyítási kötelezettségének a felperes miért csak és kizárólag akkor tud eleget tenni, ha az értesítést tértivevényes küldeményként postázza. Ez különösen azért elengedhetetlen, mert az értesítésnek számos más módja is van, egyre több hatósági eljárásban, de még a bírósági eljárásokban is elfogadottak a XXI. század egyes technikai megoldásai. Ezen kívül a szakértő feladata az eljárás során felmerülő jelentős tény vagy egyéb körülmény szakmai szempontú megítélése. A különleges szakértelem birtokában a szakértőnek a legjobb szakmai tudása, tapasztalata, meggyőződése alapján a felmerült szakkérdésben kell véleményt adnia. A jogi következtetések levonása a jogalkalmazás körébe tartozó feladat, ezért a szakértő - a jogi szakértő esetét kivéve - jogkérdésben nem foglalhat állást. Az alperes nem fejtette ki, hogy mindezek ellenére milyen alapon foglalhatna állást a szakértő jogi kérdésben, miért dönthetne a szerződésszegésről. Minderre az elsőfokú bíróság sem adott választ indokolásában, sőt - amint arra a felperes is helyesen hivatkozott - a szakértői vélemény tartalma tekintetében az ellentmondásos is.

A II.1.vv., ww., xx. pontokkal kapcsolatban az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság csupán általános indokolást adott, a Vhr. 60.§-ának (4) bekezdése mellett a Fot. preambuluma és alapvető rendelkezéseire hivatkozott. A Fot.-ra azonban az alperes még csak nem is utalt. A közigazgatási határozatot felülvizsgáló bíróságnak nem feladata az alperes döntésének megindokolása, ítéletében nem pótolhatja az alperes indokolási hiányosságait. Az alperes e körben kifejtett szűkös érvei nem meggyőzőek, azok nem adnak választ a felperes jogszabályi rendelkezéseken alapuló hivatkozásaira. Az, hogy a fogyatékosoknak nyújtott kedvezményekért és a különleges bánásmódért ellenértéket a felperes nem számíthat fel, még nem magyarázza azt, hogy pl., a mérési hely kialakításának teljes költsége miért terheli a felperest a rászoruló fogyasztók esetében akkor, amikor e kiadásokat a nem rászoruló felhasználóknak maguknak kell viselniük. Az alperes nem mutatta be, hol a határ a mindenkit terhelő és a különleges bánásmód miatt a felperest terhelő költségek között.

A közigazgatósági hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 72.§-ának (1) bekezdés e) pontja

részletesen meghatározza a határozat indokolásának kötelező tartalmi elemeit. Eszerint a határozat indokolásának kivételes szerepe van; az ott rögzített tényállás, az abban felhozott jogi érvek alapján lehet állást foglalni a közigazgatási hatósági eljárás alaposságáról, szakszerűségéről, illetve magának a határozatnak a jogszerűségéről. Az indokolásnak a döntést kell alátámasztania, meg kell magyaráznia annak szükségességét, tartalmának ok- és jogszerűségét. Az érdemi döntés valamennyi elemére ki kell terjednie, és az alkalmazott jogszabály megjelölésén túl a jogi norma értelmezését is be kell mutatnia. Magyarázatot kell adnia arra, hogy milyen alapon volt szükség az adott rendelkezés meghozatalára, mi indokolta éppen az ilyen tartalmú döntés meghozatalát. Számot kell adni a mérlegelés során figyelembe vett szempontok súlyuk szerinti értékeléséről is. Az indokolási kötelezettség elmulasztása a bírósági eljárásban sem orvosolható, az ügy érdemére is kiható lényeges eljárási szabálysértés.

A határozat II.1.qq., valamint II.1.vv., ww. és xx. pontjaival kapcsolatban az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontjából eltérően úgy ítélte meg, hogy e körben az alperes indokolása csupán formális, az a minimálisan elvárt követelményeket sem teljesíti. A határozat e részei bírósági felülvizsgálatra nem alkalmasak, azokat hatályon kívül kellett helyezni.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit nem érintve - a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és az alperes határozatát a határozat II.1.qq., II.1.vv., ww. és xx. pontjai tekintetében is hatályon kívül helyezte az alperes új eljárásra kötelezése mellett, egyebekben helybenhagyta.

A megismételt eljárásban az alperesnek valamennyi hatályon kívül helyezett kikötését - amennyiben azokat továbbra is fenntartja - a Ket. 72.§-ának (1) bekezdés e) pontjában foglaltaknak megfelelően meg kell indokolnia. Ennek során nem mellőzheti a felperes jogszabályi hivatkozásokkal is alátámasztott érveinek értékelését sem.

A peres felek a másodfokú eljárásban perköltséget nem igényeltek, ezért az ítéltábla a Pp. 78.§-ának (2) bekezdése alapján mellőzte az e tárgyban való határozathozatalt. A felperes a másodfokú eljárásban részlegesen lett pernyertes, ezért a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 13.§-ának (2) bekezdése és a Pp. 81.§-ának (1) bekezdése alapján köteles a pereszes résznek megfelelő fellebbezési illeték viselésére, míg a fennmaradó fellebbezési illetéket a személyes illetékmentességet élvező alperes helyett az állam viseli az IM rendelet 14.§-a alapján.

Budapest, 2012. évi március hó 28. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke, dr. Vitál-Eigner Beáta sk. előadó bíró,

dr. Bacsa Andrea sk. bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő